

Він

Гарлан Кобен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Анастасія Копівська

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

М'яч, що визначить результат усього чемпіонату, повільною дугою наближається до кошика.

Мені байдуже.

Усі без винятку на стадіоні «Lucas Oil» в Індіанapolisі затамувавши подих стежать за м'ячем.

А я ні.

Я дивлюся на інший бік майданчика. На нього.

Моє місце, звісно ж, у першому ряду, біля центральної лінії. Ліворуч від мене, у чорній обтислій футболці, що гарно підкреслює його біцепси, сидить актор, який грає супергероїв першого ешелону у фільмах Marvel, а праворуч — у сонцезахисних окулярах власного бренду — славнозвісний репер-магнат Свагг Дедді, чий приватний літак я купив три роки тому. Мені подобається Шелдон (це справжнє ім'я Свагга Дедді) і як людина, і як музикант, але зараз він радіє й вимахує руками так сильно, що мені за нього соромно.

На мені смугастий костюм від Savile Row лазурового кольору, бордові туфлі, зшиті на замовлення в Бедфордширі майстром Бейзілом, що працює на G. J. Cleverley, шовкова рожево-зелена краватка з лімітованої колекції Lilly Pulitzer — і все це доповнює хустинка від Hermès, що визирає з нагрудної кишені й тішить своїм сріблястим відтінком.

Оце я франт.

До всього — якщо хтось досі не зрозумів,— я багатій.

М'яч у повітрі вирішить долю університетського баскетбольного феномену, відомого під назвою «Березневе безумство». Дивно, якщо замислитися. Усі кров, піт і слюзи, стратегії гри, вивчення суперників, тренування, безконечні години кидання м'яча в кошик на задньому дворі будинку, відточування дриблінгу й комбінацій на трьох гравців, тягання штанги, біг із

прискоренням до цілковитого виснаження, роки в заприлих спорт-залах на змаганнях усіх рівнів — від мінібаскетболу, ігор під егідою Католицької молодіжної організації, турнірів Спілки спортивних аматорів до старшої школи... ну, ви зрозуміли — усе це зводиться до простої фізики помаранчевої сфери, що просто зараз крутиться й летить у металеве кільце із сіткою.

М'яч або не влучить, і виграє Дюкський університет, або потрапить у кошик, і фанати Південного державного університету на радощах рознесуть стадіон. Актор Marvel навчався в Південному. Ми зі Свагтом Дедді — у Дюкському. Вони обидва напружилися. Галасливий натовп замовк. Час уповільнився.

Нагадаю, хоча грає моя альма-матер, мені начхати. Я загалом не дуже розумію фанатизм у спорті. Мені ніколи не було цікаво, хто виграв, якщо я або мої близькі не брали участі в змаганні. Тому мені часто спадає на думку, чому для інших це так важливо?

Увесь цей час я зосереджений на ньому.

Тедді Лайонс. Один із численних помічників тренера команди Південного університету. Двометровий м'язистий здоровань, що має фермерське коріння. Великому Т — він любить, коли його так називають,— тридцять три роки, це його четверта робота в університетській спортивній команді. Наскільки я розумію, він чудовий тактик, але ще краще вміє вишукувати таланти.

Я чую сирену. Час вийшов, проте результат матчу досі невідомий.

На стадіоні так тихо, що я реально чую, як м'яч ударяється об кільце.

Свагт хапає мене за ногу. Супергерой Marvel притискає накачаний трицепс до моїх грудей, розвівши руки в очікуванні. М'яч ударяється об кільце раз, другий, третій — цей предмет наче дразнить натовп перед тим, як показати, хто житиме, а хто помре.

Я й досі дивлюся на Великого Т.

Коли м'яч прокочується обідком і падає на землю — беззаперечний промах — сектор фанатів «Синього диявола» вибухає. Периферійним зором я помічаю, що всі вболівальники на лавках Південного університету притихли. Мені не до вподоби слово «пригнічені» — воно дивне, але зараз дуже доречне. Усі фанати Південного завмерли й мають пригнічений вигляд. Кілька людей, спустошені й зі сльозами на очах, осідають на лави, усвідомивши факт поразки.

Великий Т мовчить.

Герой Marvel опускає своє гарне обличчя на руки. Свагт Дедді міцно мене обіймає.

— Це вікторія, Віне! — кричить він, а потім, трохи подумавши, — чи краще сказати «це вінкторія, Віне!»?

Я насуплюю брови, даючи йому зрозуміти, що сподівався на краще.

— Ну так, ти маєш рацію, — каже Свагт.

Я ледве його чую. Стоїть такий рев, що можна оглухнути. Свагт нахилиється ближче й каже: «У мене буде просто бомбезна вечірка!»

Він біжить святкувати з усіма. Натовп підхоплює його бурно й радісно. Я втрачаю Шелдона з поля зору. Кілька людей плескають мене по спині, проходячи повз, запрошують приєднатися, але я відмовляюся.

Я знову шукаю очима Тедді Лайонса, але його вже немає.

Ну, це ненадовго.

За дві години я знову його бачу. Він прямує до мене.

Тедді — це моя дилема.

Я збираюся, як то кажуть, завдати йому шкоди. Тільки так — жодних інших варіантів. Я поки не вирішив, що саме вчиню, але шкода його фізичному здоров'ю буде дуже серйозною.

Але не це є моєю дилемою.

Дилема — у який спосіб я це зроблю.

Ні, я не боюся, що мене спіймають. Я вже все спланував. Великий Т отримав запрошення на вечірку Свагга Дедді. Він заходить сюди, гадаючи, що це вхід для VIP-персон. Він помиляється. Насправді вечірка відбувається в геть іншому місці. Десь у коридорі гучно лунає музика, але це так, щоби пустити пил в очі.

На цьому складі тільки я та Великий Т.

Я в рукавичках. У мене зброя — як і завжди,— хоча не думаю, що вона знадобиться.

Великий Т наближається, тож повернімося до моєї дилеми: ударити його без попередження чи дати те, що дехто може вважати спортивним шансом?

Річ не в моралі, чесній грі чи чомусь такому. Мені начхати, як це сприйме широкий загал. Свого часу я брав участь у багатьох сутичках. Коли починаєш битися, правила швидко стають нікчемними. Кусай, штовхай, кидай піском, застосовуй зброю — що завгодно. Справжні бійки — це про виживання. Жодних призив чи похвали за спортивну вправність. Є лише переможець й переможений. Кінець. І всім начхати, чи була ця бійка «чесною».

Коротко кажучи, я готовий зненацька вдарити цю огидну істоту. Я не боюся — як то кажуть люди — «бути підлим». Насправді це й був мій початковий план: напасти на Великого Т, коли він не буде готовий. Скористатися битою, ножем або руків'ям пістолета. Поквитатися з ним.

Чому ж зараз я вагаюся?

Бо вважаю, що поламати йому кістки — недостатньо. Я хочу зламати його дух. Якщо крутий хлопець Великий Т програє цей буцімто чесний бій мені — старшому, легшому й набагато красивішому (це правда) за нього, людині, що є живою ілюстрацією

значення слова «зніжений»,— така поразка буде для нього принизливою.

Я дуже хочу, аби Великий Т це відчув.

Він лише за кілька кроків від мене. Я роблю вибір і йду назустріч, перегороджуючи йому дорогу. Великий Т зупиняється й супиться. Він якусь мить дивиться на мене. Я посміхаюся. Великий Т посміхається у відповідь.

— Я тебе знаю,— кидає він.

— Отакої.

— Ти був сьогодні на грі. Сидів навпроти мене.

— Точно,— відповідаю я.

Він простягає свою велику наче бейсбольна рукавиця долоню, щоби потиснути мою.

— Тедді Лайонс, але всі кличуть мене Великий Т.

Я не простягаю руки у відповідь. Я просто дивлюся на його долоню так, наче вона щойно вигулькнула із собачої дупи. Великий Т чекає мить, застигши на місці, а потім забирає руку, наче малу дитину, яку треба заспокоїти.

Я знову йому посміхаюся. Він прокашлюється.

— Якщо дозволиш...— починає він.

— Не дозволю, ні.

— Перепрошую?

— Щось ти тугуватий, Тедді, еге ж? — я зітхаю.— Ні, я тобі не вибачаю, тобі нема пробачення. Тепер доганяєш?

Тедді супиться знову.

— Якись проблеми?

— Гмм. З чого ж мені почати?

— Що?

— Я міг би сказати: «Ні, це в тебе проблема — зі мною» або «У мене проблема? Та ніколи в житті!», ну щось таке, але насправді жодна з цих кмітливих відмовок мені не подобається.

Великий Т здається стурбованим. Одна його частина просто хоче відіпхнути мене з дороги. А інша згадує, що я сидів у ряду важливих осіб і, напевно, я якась шишка.

— Що ж, мені час на вечірку,— кидає Тедді.

— Ні, не час.

— Перепрошую?

— Нема ніякої вечірки.

— Ти маєш на увазі, що вечірка...

— Вечірка за два квартали звідси,— кажу я.

Він ставить руки в боки — тренерська поза.

— Це що за чортівня?

— Я надіслав тобі хибну адресу. Музика, яку ти чуєш,— це для відвернення уваги. Охоронець, що стояв на VIP-вході? Він працює на мене й ушився, щойно ти зайшов у двері.

Великий Т двічі кліпає й підходить до мене ближче. Я не рухаюсь ані на міліметр.

— Що відбувається?

— Я зараз тебе відлупцюю, Тедді.

Ну от, нарешті Тедді розцвітає усмішкою. Його груди такі ж широкі, як стіна для сквошу. Він ще наближається, нависає наді мною, дивиться зі впевненістю чоловіка, який через свої розміри й наявну владу ніколи не потрапляв у бійку або не отримував подібних викликів. Це дурний крок любителя — давити суперника масою та дивитися, як той відступає.

Звісно, я на це не ведуся. Я піднімаю голову й дивлюся йому просто в очі. І нарешті бачу за його виразом обличчя, що Тедді почав сумніватися.

Я не чекаю.

Він припустився помилки, підійшовши так близько,— це робить мій перший удар легким і коротким. Я складаю кінчики п'яти пальців правої руки разом подібно до наконечника стріли та б'ю

Тедді в горло. Чую, як він клекоче. Одразу б'ю ногою — просто в праве коліно, що, як я знаю із зібраної про Тедді інформації, нещодавно двічі оперували з метою реконструкції передньої хрестоподібної зв'язки.

Чую хруст.

Великий Т падає долу, як дуб.

Я піднімаю ногу й добряче прикладаю його підбором.

Він кричить.

Я б'ю ще раз.

Він знову виє.

І повторюю удар.

Тиша.

Далі розповідати немає сенсу.

За двадцять хвилин я вже на вечірці Свагга Дедді. Охорона супроводжує мене до спеціальної кімнати — сюди потрапляють лише три типи людей: красиві жінки, відомі особи й товстосуми.

Ми відриваємося до п'ятої ранку. Потім чорний лімузин відвозить Свагга й вашого покірного слугу до аеропорту. Приватний літак уже заправлений і чекає.

Свагг спить увесь переліт до Нью-Йорку. Я приймаю душ — так, у моєму літаку є душ,— голюся й перевдягаюсь у діловий костюм від Kiton, K50 сірого кольору в ялинку.

На нас уже чекають два лімузини. Свагг залучає мене до доволі заплутаного танцю рукостискань-обіймів — такого собі способу прощання,— а потім від'їжджає у свій маєток в Альпіні. Я сідаю в другу машину та їду до свого офісу в 48-поверхівці, що розташована в середмісті, на Парк-авеню. Моя родина володіє будівлею «Lock-Horne» відтоді, як її збудували 1967 року.

Піднімаючись у ліфті, я зупиняюся на четвертому поверсі. Колись цей простір був домом спортивної агенції, якою керував мій найближчий друг, але кілька років тому він її закрити. Відтоді я

надто довго залишав цей поверх порожнім, адже надія помирає останньою. Я був певен, що мій друг змінить думку й таки повернеться.

Але він не повернувся. Тож кожен із нас рушив далі.

Новий орендар — Fisher and Friedman, що позиціонує себе як «адвокатська фірма захисту прав жертв». На її вебсайті, який мене підкорив, це прописано ще конкретніше:

Ми допоможемо вам поставити аб'юзерів, сталкерів, придурків, тролів, збоченців і психопатів навколошки та влупити їм по яйцях.

Важко встояти. Як і у випадку зі спортивною агенцією, що винаймала цей простір раніше, я є мовчазним партнером-інвестором.

Стукаю. Коли Седі Фішер каже: «Заходьте», відчиняю двері й заглядаю.

— Зайнята?

— Соціопати зараз у тренді,— кидає Седі, не відриваючи погляду від монітора.

Вона стовідсотково має рацію. Саме тому я вклався в її бізнес. Мені подобається те, що вони роблять, захищаючи скривджених і побитих, але також я бачу, що невпевнених у собі та схильних до насильства чоловіків (а це майже завжди чоловіки) стає дедалі більше.

Седі нарешті піднімає на мене очі.

— Я гадала, ти на грі в Індіанapolisі.

— Я там і був.

— А, точно, приватний літак. Іноді забуваю, наскільки ти багатий.

— Не забуваєш.

— Це правда. То як справи?

Седі носить окуляри, як у гарячої бібліотекарки, і рожевий брючний костюм, дуже обтислий і відвертий. Це навмисне, як вона

мені пояснила. Коли Седі лише почала представляти жінок, які зазнали сексуальних домагань і зґвалтувань, їй казали, що треба одягатися консервативно — у щось безформне й сіре, тобто мати «невинний» вигляд. Це, на думку Седі, було віктімблеймінгом.

Якою була її реакція? Зробити все навпаки.

Я не знаю, як порушити цю тему, тому просто кажу:

— Я чув, одну з твоїх клієнток госпіталізували.

Це привертає її увагу.

— Як гадаєш, чи буде доречно надіслати їй щось? — запитую я.

— Що саме, Віне?

— Квіти, цукерки...

— Вона в інтенсивній терапії.

— М'яку іграшку. Повітряні кульки.

— Кульки?

— Щось, аби вона знала, що ми про неї пам'ятаємо.

Седі повертається до монітора.

— Єдине, чого хоче наша клієнтка, — це те, чого ми, здається, не в змозі їй дати: справедливості.

Я роззявляю рота, щоби щось сказати, але врешті-решт мовчу, віддаючи перевагу стриманості та мудрості, а не комфорту й браваді. Я розвертаюся, щоби піти, і помічаю двох людей — жінку й чоловіка, — що цілеспрямовано йдуть до мене.

— Віндзор Горн Локвуд? — питає жінка.

Ще до того, як вони показують свої жетони, я вже знаю, що ці двоє з правоохоронних органів.

Седі теж про це здогадується. Вона автоматично підводиться й іде до мене. Я, звісно, маю групу власних адвокатів, але вони опікуються моїм бізнесом. Для особистих проблем у мене був найкращий друг, спортивний агент / правник, який колись працював на цьому поверсі й завжди приходив на допомогу, бо я йому цілковито довіряв. Зараз, коли він відійшов убік, Седі, наскільки я

розумію, інстинктивно взяла на себе цю роль.

— Віндзор Горн Локвуд? — повторює жінка.

Це моє ім'я. Якщо бути технічно коректним, я — Віндзор Горн Локвуд III. Як впливає з імені, я багатий спадкоємець, тож і вигляд маю відповідний: рум'яний колір обличчя, русаве з переходом у сивину волосся, витончені патриціанські риси, майже царствена постава. Я не приховую, хто я є, і не знаю, чи зміг би.

Я роздумую, де міг натупити з Великим Т? Я вправний, дуже вправний. Але ж не ідеальний.

Де ж я припустився помилки?

Седі вже практично біля мене. Я чекаю й не відповідаю, натомість чую її голос:

— А хто цікавиться?

— Я спецагентка Карен Янг, ФБР,— говорить жінка.

Янг темношкіра, на ній оксфордська темно-синя сорочка на гудзиках під приталеною шкіряною курткою коньячного відтінку. Дуже модно як для федеральної агентки.

— А це мій напарник, спецагент Хорхе Лопез.

А от він не такий модний — костюм кольору мокрої бруківки й краватка сумного плямисто-червоного кольору.

Вони показують свої жетони.

— Вам щось потрібно? — питає Седі.

— Ми хотіли би поговорити з містером Локвудом.

— Я так і подумала,— відказує Седі трохи роздратовано.—
Стосовно чого?

Янг посміхається й кладе жетон у кишеню.

— Щодо вбивства.

• • •

Гарлан Кобен. Він — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Він».
nashaknyga.com.ua